

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **R. M.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 18 marca 2024 r.

kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 14 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 110/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu
z dnia 12 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 73/21,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego R. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym jego wydatkami w kwocie 20,00 zł.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 12 stycznia 2023 r., sygn. II K 73/21 oskarżony R. M. został uznany za winnego popełnienia czynów:

1. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. (pkt I aktu oskarżenia z modyfikacją w zakresie opisu czynu);
2. z art. 284 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt II aktu oskarżenia);
3. z art. 270 § 1 k.k. i art. 310 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt II aktu oskarżenia);
4. z art. 270 § 1 k.k. (pkt IV i V aktu oskarżenia) i w tym przypadku Sąd przyjął, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Orzeczone wobec R. M. kary jednostkowe zostały połączone przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w karę łączną w wysokości 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Apelacje od wskazanego orzeczenia Sądu pierwszej instancji wniósł obrońca R. M. oraz na niekorzyść prokurator.

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 110/23, Sąd Apelacyjny w Łodzi, nie uwzględnił apelacji obrońcy oskarżonego R. M. i zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu, z dnia 12 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 73/21, w części dotyczącej oskarżonego R. M. w ten tylko sposób, że uzupełnił kwalifikację prawną czynu przypisanego w punkcie 3 wyroku oraz podstawę wymiaru kary orzeczonej za to przestępstwo, o przepis art. 310 § 1 k.k., utrzymując w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.

Kasację od wyroku Sądu drugiej instancji wniósł obrońca skazanego R. M. , który zarzucił przedmiotowemu rozstrzygnięciu na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k.:

1. rażące naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1. art. 310 § 3 w zw. z § 1 k.k. poprzez uznanie za Sądem I instancji, że zachowanie przypisane R. M. w pkt. 3 wyroku Sądu Okręgowego, wyczerpało dyspozycję w/w przepisu, w sytuacji, w której weksel *in blanco* wskazany w opisie tego czynu, sam w sobie (bez dodatkowej ingerencji i bez jego wypełnienia zgodnego z deklaracją wekslową - zawartą w umowie), nie spełniał roli dokumentu określonego w w/w przepisie - miał bowiem charakter czysto gwarancyjny, a jego

ważność warunkowana była ważnością umowy, którą zabezpieczał, nie będąc „dokumentem uprawniającym do otrzymania sumy pieniężnej” o którym mowa w art. 310 § 1 k.k. - co powodowało, że zachowanie R. M. wypełniło co najwyżej, znamiona czynu zabronionego z art. 270 § 1 k.k.;

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. - polegające na braku prawidłowej i rzetelnej kontroli odwoławczej zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego w zakresie czynów przypisanych w pkt. 1 i 2 wyroku Sądu Okręgowego, dotyczących błędnego przyjęcia, że R. M. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k., w sytuacji, w której w świetle okoliczności niniejszej sprawy i zebranego materiału dowodowego, oskarżonemu nie można było przypisać zamiaru przywłaszczenia przedmiotów leasingu wydanych mu na podstawie umów z S. Sp. z o.o. oraz E. S.A. - wobec faktu, iż:

- oskarżony korzystał z maszyn wskazanych w opisach w/w czynów zgodnie z ich przeznaczeniem, w jednym miejscu znanym pokrzywdzonym, każdorazowo na podstawie zawartych umów leasingu (chęć zawarcia i kontynuowania, których dosadnie manifestował dążąc do dalszego, legalnego korzystania z maszyn),

- zwrotu maszyn wskazanych w opisach ww. czynów od R. M. żądano przed prawomocnym zakończeniem postępowań związanych z umowami leasingu je obejmującymi, jedynie wskutek opóźnienia w płatności rat leasingowych - a zatem nawet odmowa ich wydania w tak ukształtowanych stanach faktycznych nie zrealizowała jeszcze znamion przestępstwa przywłaszczenia;

co winno prowadzić do wniosku o dekompletacji znamion ww. czynu, a do czego Sąd Apelacyjny nie odniósł się wnikliwie dokonując kontroli instancyjnej skarżonego rozstrzygnięcia.

Formułując powyższe zarzuty obrońca R. M. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi, w zakresie w jakim Sąd ten utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu, co do czynów przypisanych w pkt. 1-3 i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Co prawda w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wniesionym na korzyść skazanego R. M. obrońca sformułował formalnie zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, to uważna lektura tak zredagowanej treści kasacji pozwala stwierdzić, że w rzeczywistości skarżący podejmuje próbę dokonania własnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Polemizując w tym zakresie obrońca kwestionuje w istocie ustalony w analizowanej sprawie stan faktyczny. W tej sytuacji zarzuty kasacji nie mogły okazać się skuteczne.

Odnosząc się do zarzutu rażącej obrazy prawa materialnego postawionego rozstrzygnięciu Sądu Apelacyjnego w Łodzi w pkt. I kasacji, należy stwierdzić, że podniesiony w kasacji zarzut powinien wskazywać na uchybienia popełnione przez Sąd drugiej instancji, a nie przez Sąd pierwszej instancji. Tymczasem zarzut sygnalizuje wadliwość orzeczenia Sądu Okręgowego w Sieradzu, ponieważ to ten Sąd stosował przy wyrokowaniu przepisy prawa materialnego i uznał, że przedmiotem przestępstwa z art. 310 § 1 k.k. może być weksel *in blanco*, który skazany podrobił. Sąd drugiej instancji w pełni podzielił w tej kwestii stanowisko Sądu pierwszej instancji, a jego wywód w tym przedmiocie jest w niewątpliwie przekonujący (pkt 3.2 uzasadnienia wyroku SA, s. 8-10). Wobec powyższego ten zarzut nadzwyczajnego środka zaskarżenia należało ocenić jako niezasadny. Ponadto nie można uznać, że zarówno Sąd pierwszej instancji uzasadniając przyjęte w wyżej opisanej kwestii stanowisko, jak i Sąd drugiej instancji odnosząc się do zarzutu sformułowanego w zwyczajnym środku zaskarżenia, rażąco naruszyły prawo materialne tylko dlatego, że wybrały jedno z różnych prezentowanych zarówno w judykaturze, jak i piśmiennictwie stanowisk, dotyczących określonego zagadnienia podlegającego interpretacji. Oba sądy były bowiem do tego uprawnione, a przyjęte zapatrywanie i swoje w tym względzie twierdzenia wyczerpująco uzasadniły w pisemnych motywach wyroków. W takiej

sytuacji brak podstaw do przyjęcia, że zaskarżone orzeczenie jest dotknięte naruszeniem prawa i to o charakterze rażącym, o jakim mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Nie można zgodzić się również z podniesionym w pkt. II kasacji zarzutem rażącego naruszenia przepisów postępowania, mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. polegającego na braku prawidłowej i rzetelnej kontroli odwoławczej zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego w zakresie czynów przypisanych w pkt. 1 i 2 wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu. Sąd Apelacyjny w Łodzi prawidłowo wskazał w uzasadnieniu główne powody niepodzielenia zarzutów apelacji, aprobuując argumenty ujęte w uzasadnieniu Sądu pierwszej instancji i przyjmując je jako własne, do czego był uprawniony. Sąd Okręgowy zaś wbrew twierdzeniom skarżącego trafnie wskazał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć bez żadnych w tym zakresie wątpliwości, że R. M. można było przypisać zamiar przywłaszczenia wskazanych przedmiotów leasingu. Dość w tym miejscu wspomnieć, że za przyjęciem zamiaru przywłaszczenia przemawia wyraźnie materiał dowodowy, pozwalający na ustalenie faktu, że R. M. odmówił wydania przedmiotu leasingu, zaprzestając dokonywania płatności wynikających z treści umowy rat tego leasingu oraz chciał dokonać – co jest oczywiste w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie – sprzedaży przynajmniej części maszyn rolniczych, których nie był właścicielem. Wobec odpowiedniej argumentacji w zakresie zarzutów apelacji wyrażonej przez Sąd drugiej instancji oraz szczegółowego w tym zakresie uzasadnienia Sądu pierwszej instancji brak konieczności szerszej analizy ujętego w pkt. II kasacji zarzutu.

Mając na względzie powyższe należy stwierdzić, że Sąd odwoławczy nie dopuścił się w postępowaniu apelacyjnym żadnego uchybienia, które skutkować mogłoby uwzględnieniem kasacji.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, należało obciążyć na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., skazanego kosztami postępowania kasacyjnego, w tym wydatkami w kwocie 20,00 złotych.

Uwzględniając powyższe orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ms]